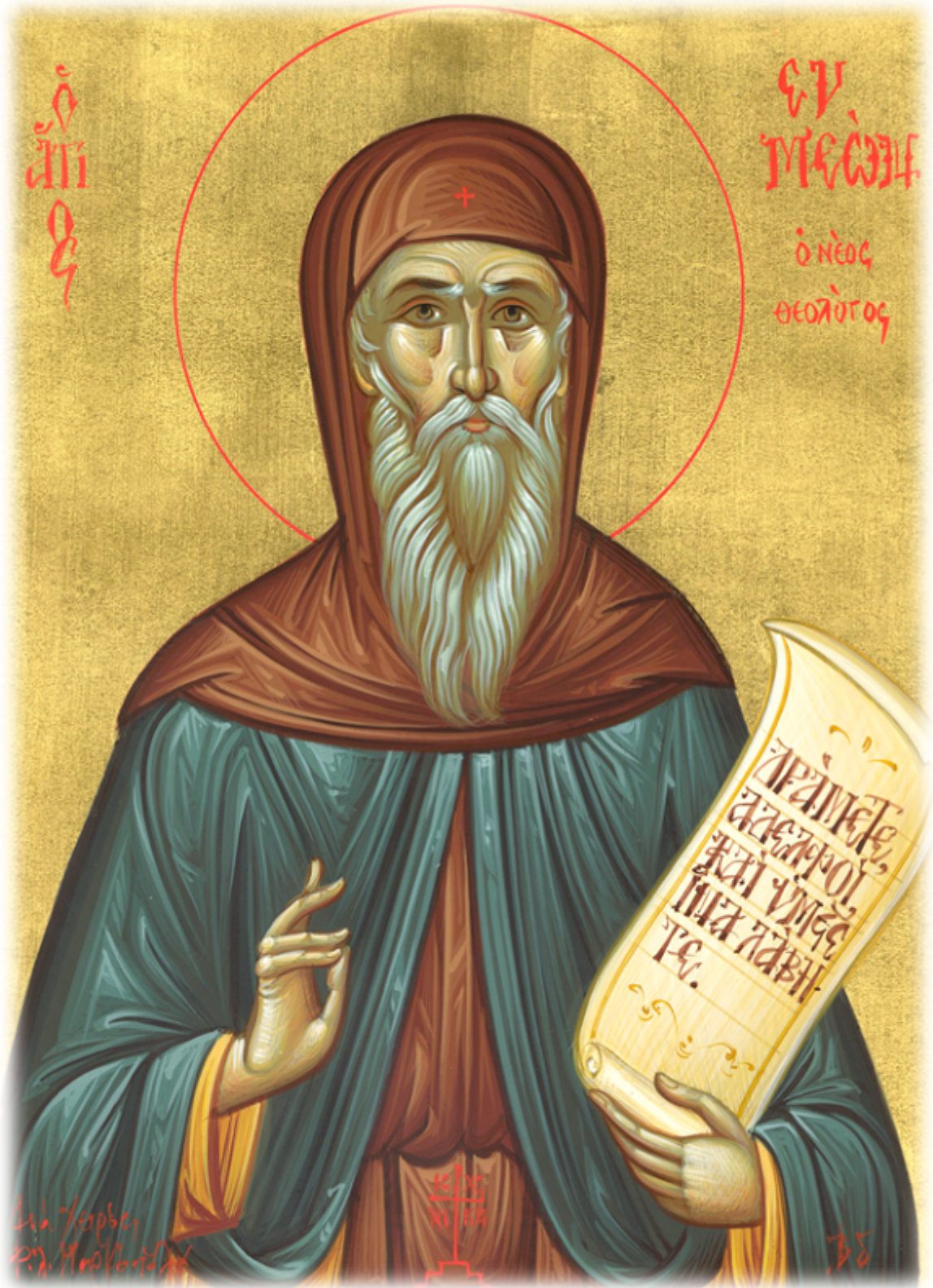
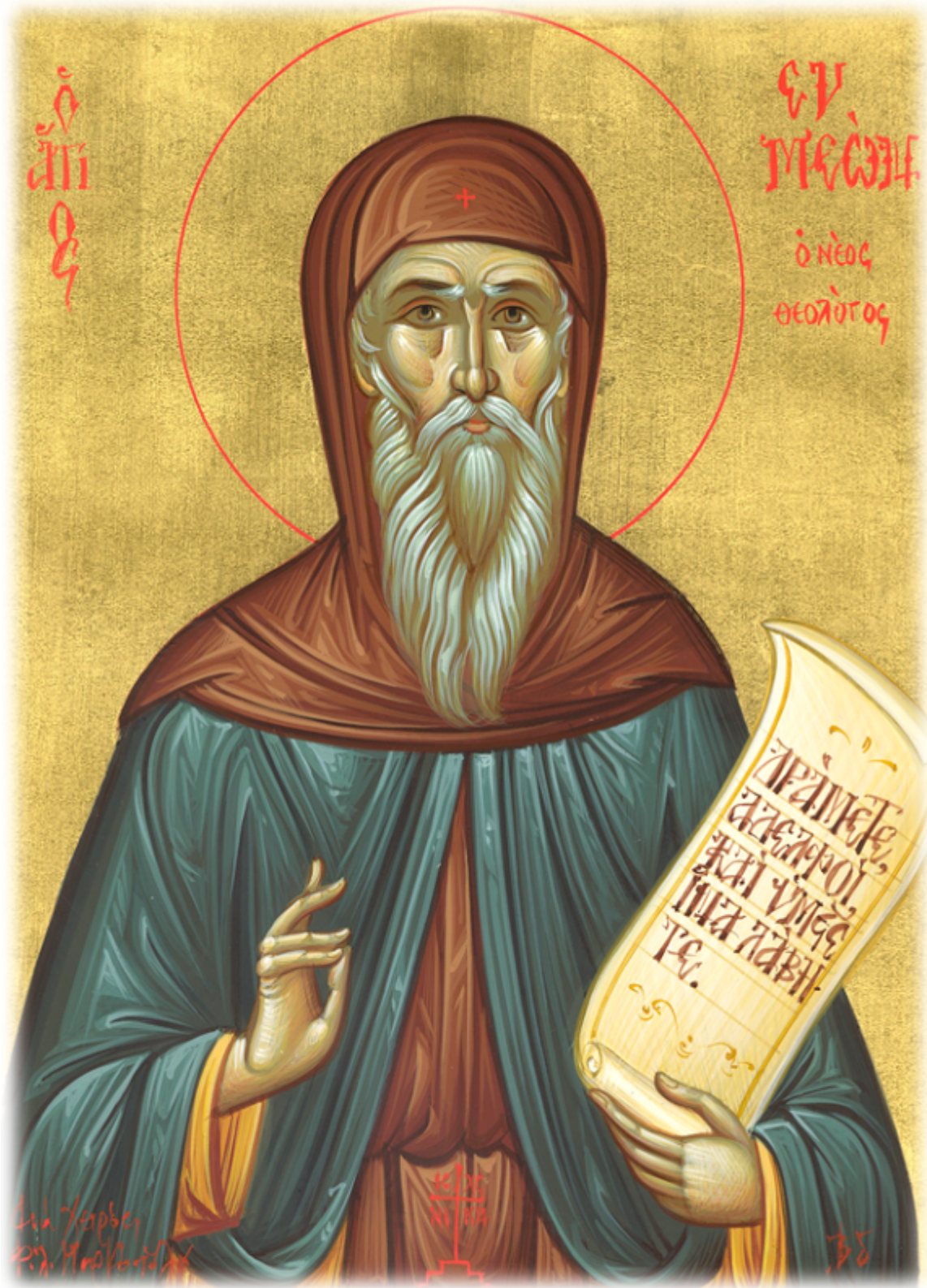

1 Μαΐου 2014

Όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος - Ευχαριστία προς τον Θεόν

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Έκδοση Ιεράς Μονής Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Αττικής

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, Δέσποτα, Κύριε ουρανού και γης που με προώρισες προ καταβολής κόσμου να έλθω από την ανυπαρξία στην ύπαρξη. Σ ευχαριστώ γιατί, πριν φθάσει η μέρα και η ώρα, που πρόσταξες να γεννηθώ, εσύ ο μόνος αθάνατος, ο μόνος

παντοδύναμος, ο μόνος αγαθός και φιλόανθρωπος, κατέβηκες από το ύψος του αγίου κατοικητηρίου σου, χωρίς να απομακρυνθείς από τους πατρικούς κόλπους, σαρκώθηκες και γεννήθηκες από την Αγία Παρθένο Μαρία. Έτσι με ανέπλασες, με ζωοποίησες, με ελευθέρωσες από την προπατορική πτώση και μου προετοίμασες την άνοδο στους ουρανοί. Έπειτα σαν γεννήθηκα και μεγάλωσα λίγο, με ανακαίνισες με το άγιο της αναπλάσεως βάπτισμα, με στόλισες με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, μου χάρισες φύλακα Άγγελο φωτεινό και με διαφύλαξες άτρωτο από τα έργα και τις παγίδες του πονηρού, μέχρι που ενηλικιώθηκα.

Έκρινες όμως δίκαιο να σωζόμαστε όχι με την βία αλλά με την δική μας προαίρεση, γιατί θέλησες να τιμηθώ κι εγώ με το αυτεξούσιο και να σου φανερώνω αυτοπροαίρετη την αγάπη μου με την τήρηση των εντολών σου. Αλλά εγώ ο αχάριστος και καταφρονητής, επειδή λογίστηκα την τιμή της αυτεξουσιότητας σαν το άλογο που λύθηκε από τα δεσμά, αποσκίρτησα από την πατρική σου εξουσία και ρίχτηκα στο γκρεμό. Κι ενώ κοιτόμουν και κυλιόμουν εκεί ο αναίσθητος και συντριβόμουν όλο και περισσότερο, δεν με αποστράφηκες και δεν μ' άφησες να κείτομαι και να μολύνομαι από το βόρβορο. Με σπλαχνίστηκες, έστειλες και μ' έβγαλες από κει, με τίμησες λαμπρότερα και με λύτρωσες με τα άρρητα κρίματά σου από βασιλείς και άρχοντες, που ήθελαν να με χρησιμοποιήσουν σαν ευτελές σκεύος στην υπηρεσία των θελημάτων τους. Δώρα χρυσά και αργυρά, αν και ήμουν φιλόαργυρος, δεν μ' άφησες να δεχθώ. Τις δόξες και τις τιμές του κόσμου, που μου πρόσφεραν για να προδώσω τον αγιασμό σου, μ' αξίωσες να τις καταφρονήσω.

Όμως όλες αυτές τις ευεργεσίες -σου εξομολογούμαι, Κύριε και Θεέ του ουρανού και της γης- περιφρονώντας τες πάλι, βυθίστηκα ο άθλιος σε λασπερό λάκκο αισχρών εννοιών και πράξεων. Κι όταν εκεί κατρακύλισα, αιχμαλωτίστηκα απ' αυτούς που στο σκοτάδι είναι κρυμμένοι. Από κει ούτε εγώ μόνος, αλλ ούτε ο κόσμος ολόκληρος, αν μαζευόταν, μπορούσε να με βγάλει και να με γλυτώσει από τα χέρια τους.

Ήμουν λοιπόν φυλακισμένος ελεεινά κει κάτω. Μ' έσερναν άθλια εδώ και κει, με σύμπνιγαν και με περιγελούσαν. Αλλά συ, ο εύσπλαχνος και φιλόανθρωπος Δεσπότης, δεν μ' εγκατέλειπες, δεν μνησικάκησες, δεν αποστράφηκες την αγνώμονα γνώμη μου και δεν μ' άφησες για πολύ να τυραννιέμαι εκούσια από τους νοητούς ληστές. Εγώ αιχμάλωτος σ' αυτούς χαιρόμουν από την πολλή μου αναισθησία. Εσύ όμως Κύριε δεν υπέφερες να με βλέπεις περίγελο των δαιμόνων, αλλά με σπλαχνίστηκες και μ' ελέησες. Και δεν έστειλες σε μένα τον αμαρτωλό και άθλιο ούτε Άγγελο ούτε άνθρωπο. Έσκυψες εσύ ο ίδιος, κινούμενος από τα σπλάγχνα της αγαθότητός σου, στο βαθύτατο λάκκο του βορβόρου που ήμουν βυθισμένος. Άπλωσες το άχραντό σου χέρι, χωρίς εγώ να σε βλέπω -άλλωστε πως θα μπορούσα να σε δω έτσι που ήμουν βουτηγμένος και πνιγμένος στο βόρβορο; μ

άρπαξες από τα μαλλιά και με τράβηξες από εκεί με βία. Εγώ ένιωθα τον πόνο και την ορμητική κίνηση προς τα πάνω, αγνοούσα όμως ολότελα ποιός με τραβάει και μ ανεβάζει.

ΟΤΑΝ με ανέσυρες και μ έστησες στη γη, μ εμπιστεύθηκες στον δούλο και μαθητή σου. Ήμουν όλος ρυπαρός, με τα μάτια, τα αυτιά και το στόμα φραγμένα από τον βόρβορο, γι αυτό ούτε τώρα σ έβλεπα, ποιός είσαι. Ένιωθα μόνο ότι είσαι αγαθός και φιλόανθρωπος, αφού με λύτρωσες από εκείνο τον βαθύτατο λάκκο και τον βόρβορο. Μου είπες: «Κράτησε καλά, προσκολλήσου και ακολούθησε τον άνθρωπο τούτον. Αυτός θα σε πλύνει και θα σε καθαρίσει». Μου χάρισες ακλόνητη εμπιστοσύνη σ αυτὸν και χάθηκες χωρίς να ξέρω που πήγες.

Κατά την προσταγή σου λοιπόν, Πανάγιε Δέσποτα, ακολούθησα σταθερά αυτόν που μου υπέδειξες. Με οδηγούσε στις βρύσες και τις πηγές με πολύ κόπο, γιατί ήμουν τυφλός. Τον κρατούσα γερά με το χέρι της πίστεως που μου έδωσες, αναγκαζόμενος ν ακολουθώ πίσω του. Εκείνος, που έβλεπε καλά, υπερπηδούσε όλες τις πέτρες, τους λάκκους και τις παγίδες, ενώ εγώ σκόνταφτα κι έπεφτα υποφέροντας πολλούς πόνους, κακώσεις και θλίψεις. Εκείνος σε κάθε πηγή και βρύση νιβόταν και λουζόταν, ενώ εγώ που δεν έβλεπα, τις πιο πολλές φορές τις προσπερνούσα. Αν δεν μ έπιανε από το χέρι να με στήσει δίπλα στην πηγή, δεν θα μπορούσα ποτέ να βρω την βρύση με το νερό. Μα κι όταν με καθοδηγούσε και πολλές φορές μ άφηνε για να νιφτώ, μαζί με το καθαρό νερό έπαιρνα στις παλάμες μου λάσπη και βόρβορο, που υπήρχαν κοντά στην πηγή, μολύνοντας έτσι το πρόσωπό μου. Συχνά, ψηλαφώντας να βρω την πηγή, συμπαρέσυρα τα χώματα και ανατάραζα τον βόρβορο, και ολότελα τυφλός, μολύνοντας το πρόσωπο με τον βόρβορο, νόμιζα πως πλένομαι με καθαρό νερό.

Πως πάλι να περιγράψω τον κόπο και την βία που μου προξενούσαν όλα αυτά; Κι όχι μόνο αυτά, αλλά και όσοι καθημερινά αντιδρούσαν και με συμβούλευαν τάχα λέγοντας: «Τι ματαιοπονείς σαν ανόητος και ακολουθείς αυτόν τον εμπαικτη και πλάνο, προσδοκώντας ματαίως και ανώφελα ν αναβλέψεις; Τώρα πια είναι αδύνατο! Τι τον ακολουθείς σκοντάφτοντας και ματώνοντας τα πόδια σου; Γιατί δεν ακολουθείς καλύτερα ανθρώπους ελεήμονες, που παρακαλούν να σε αναπαύσουν και να σε θρέψουν και να σε περιποιηθούν; Αποκλείεται πια να θεραπευθείς από την ψυχική λέπρα και να δεις το φως σου. Που βρέθηκε τώρα θαυματουργός αυτός ο εμπαικτης να σου τάζει πράγματα ακατόρθωτά σε όλους τους ανθρώπους της παρούσης γενεάς; Αλλοίμονο! Θα χάσεις και αυτή την θεραπεία που σου προσφέρουν οι φιλόχριστοι και φιλάδελφοι και συμπονετικοί άνθρωποι και τις κακουχίες και θλίψεις θα υπομείνεις για μάταιες ελπίδες και όσα σου υπόσχεται ο απατεώνας αυτός και πλάνος, αναμφίβολα, δεν πρόκειται να τα αποκτήσεις. Τι μπορεί να κάνει αυτός; Δεν το συλλογίζεσαι και μόνος σου, χωρίς να σου το πούμε εμείς; Τι φαντάζεσαι; Εμείς όλοι δεν βλέπομε; Η είμαστε τυφλοί,

όπως σου λέει αυτός ο πλανεμένος; Όλοι μας βλέπομε καλά και δεν υπάρχει άλλη όραση ανώτερη από τη δική μας. μην απατάσαι».

Αλλά συ ο ελεήμων και εύσπλαγχνος μ έσωσες από αυτούς τους πραγματικά απατεώνες και πλάνους με την πίστη και την ελπίδα που μου χάρισες, ενισχύοντάς με να υπομείνω κι όσα προανέφερα κι άλλα πολλά.

ΕΤΣΙ, καρτερικά και σταθερά υπομένοντας όλα αυτά κάθε μέρα ψηλαφητά με θολό νερό κατά δύναμη πλενόμενι και λουζόμενι, όπως μ εδίδασκε ο Απόστολος εκείνος και μαθητής σου. Ωσπου κάποτε που κατευθυνόμενι τρέχοντας προς την πηγή, μου φανερώθηκες στον δρόμο πάλι εσύ ο ίδιος, εσύ που προ καιρού από τον βόρβορο με είχες ανασύρει. Και τότε για πρώτη φορά με την άχραντη αίγλη του προσώπου σου άστραψες στα ασθενικά μου μάτια, ώστε το λίγο φως που νόμιζα πως έχω, το έχασα κι αυτό, κι έτσι δεν μπόρεσα να σε αναγνωρίσω. Και πως θα μπορούσα να σε δω η να σε γνωρίσω ποιός ήσουν, αφού ούτε την αίγλη του προσώπου σου δεν μπόρεσα ν άτενίσω, ούτε να γνωρίσω και να κατανοήσω; Από τότε λοιπόν δεν απαξιώνες ο ανυπερήφανος να κατεβαίνεις συχνότερα προς εμένα, καθώς βρισκόμουν σ αυτήν την πηγήν. Αλλά ερχόσουν και κρατώντας μου το κεφάλι, το βύθιζες στα νερά και μ έκανες να βλέπω καθαρώτερα το φως του προσώπου σου. Ευθύς όμως χανόσουν, χωρίς να μ αφήνεις να καταλάβω ποιός ήσουν εσύ που τα έκανες αυτά η από που ήρθες και που πηγαίνεις. Αλλά ούτε και τώρα ακόμη μου δίνεις να το καταλάβω. Έτσι, ερχόμενος και φεύγοντας για αρκετό χρόνο, λίγο-λίγο μου φανερωνόσουν όλο και καλύτερα, μ έλουζες στα νερά και μου χάριζες να βλέπω περισσότερο και καθαρώτερο φως.

Αφού το έκανες αυτό για πολύ χρόνο, με αξίωσες κάποτε να δω ένα φοβερό μυστήριο: Καθώς ερχόσουν και μ έπλενες με τα νερά, όπως μου φαινόταν, και μ έλουζες και με βύθιζες πολλές φορές μέσα σ αυτά, είδα τις αστραπές που με περιέλαμπαν και τις ακτίνες του προσώπου σου που αναμίχθηκαν με τα νερά, και βλέποντας να λούζομαι με φωτόμορφο νερό έμεινα εκστατικός. Δεν ήξερα όμως από που ερχόταν ούτε ποιός μου το πρόσφερε. Μόνο χαιρόμουν να λούζομαι αυξάνοντας στην πίστη, πετώντας με τα φτερά της ελπίδος και ανεβαίνοντας μέχρι τον ουρανό. Κι εκείνους τους πλάνους, που μου ψιθύριζαν τα λόγια της απάτης και του ψεύδους, τους μισούσα πολύ και τους λυπόμουν για την πλάνη τους και δεν συναναστρεφόμουν ούτε συνομιλούσα καθόλου μ αυτούς, αλλά απέφευγα ακόμα και να τους βλέπω, για να μη βλαφθώ. Τον συνεργό και βοηθό μου όμως, δηλαδή τον άγιο μαθητήν και απόστολό σου, τον τιμούσα και τον σεβόμουν, όπως εσένα, τον πλάστη μου. Τον αγαπούσα ολόψυχα, έπεφτα στα πόδια του νύχτα και μέρα και τον παρακαλούσα «ο,τι μπορείς βοήθησέ με», με την βεβαιότητα ότι κοντά σου όσα θέλει τα μπορεί.

Έτσι περνούσα με την χάρη σου για αρκετό καιρό, όταν είδα πάλι ένα φοβερό μυστήριο: Με πήρες και με ανέβασες μαζί σου στους ουραμούς (δεν ξέρω αν ήμουν

με το σώμα η χωρίς το σώμα, εσύ μόνο ξέρεις, που το έκανες). Έμεινα αρκετή ώρα μαζί σου. Θαύμασα το μεγαλείο της δόξης -αγνοώ όμως ποιά και τίνος ήταν αυτή η δόξα- θαμπώθηκα από το ύψος κι έμεινα εκστατικός. Αλλά και πάλι μ' άφησες μόνον στην γη, όπου στεκόμουν πρωτύτερα και βρέθηκα να θρηνώ και να οδύρομαι για την αναξιότητά μου. Μα σε λίγο, ενώ ήμουν στη γη, άνοιξαν πάνω ψηλά οι ουρανοί και μ' άξιωσες να μου αποκαλύψεις το πρόσωπό σου σαν ήλιο ασχημάτιστο. Αλλά ούτε τότε μ' άφησες να καταλάβω ποιός ήσουν (γιατί πως θα μπορούσα να σε γνωρίσω, αφού δεν μουμίλησες;) Κρύφτηκες αμέσως κι εγώ τριγυρνούσα αναζητώντας σε, αν και δεν σε γνώριζα, και ποθούσα να δω την μορφή σου και να γνωρίσω καλά ποιός ήσουν. Γι' αυτό από τον πολύ πόθο και της αγάπης σου την φλόγα έκλαιγα ασταμάτητα, μη γνωρίζοντας ποιός είσαι εσύ που μ' έφερες από την ανυπαρξία στην ύπαρξη, με λύτρωσες από τον βόρβορο κι έγινες για χάρη μου όλα όσα προείπα.

Έτσι λοιπόν, πολλές φορές μου φανερώθηκες και πολλές φορές πάλι χωρίς να μιλήσεις, μου κρύφτηκες και δεν σε έβλεπα καθόλου. Έβλεπα τις αστραπές και την αίγλη του προσώπου σου να με περικυκλώνουν συνεχώς, όπως κάποτε μέσα στα νερά, αλλά αδυνατούσα ολότελα να τις συγκρατήσω. Θυμόμουν πόσο ψηλά σε είδα κάποτε. Και νομίζοντας ο ανόητος ότι είσαι άλλος, ζητούσα με δάκρυα πάλι να σε δω.

Καταπνέω λοιπόν τον εαυτό μου με πολύ λύπη και θλίψη και στενοχώρια και λησμόνησα ολότελα όλο τον κόσμο και τα εγκόσμια, μα και τον ίδιο τον εαυτό μου, μη βάζοντας στο νου μου ότι υπάρχει τίποτε ορατό η σκία η οτιδήποτε άλλο. Τότε ήταν που εσύ ο ίδιος, ο αόρατος, ο αφηλάφητος και άπιαστος μου φανερώθηκες. Ένωσα να μου καθάρεις τον νου, να μου πλαταίνεις το οπτικό της ψυχής και να μ' άξιωνεις να βλέπω όλο και πιο πολύ την δόξα σου. Έβλεπα πως και συ ο ίδιος όλο και περισσότερο μεγαλώνεις και λάμποντας πλαταίνεις πιο πολύ. Αισθανόμουν σιγά-σιγά να έρχεσαι και να με πλησιάζεις, καθώς υποχωρούσε το σκοτάδι, όπως μας συμβαίνει πολλές φορές και με τα αισθητά: όταν π.χ. η σελήνη φέγγει στον ουρανό και τα σύννεφα μοιάζουν να περπατούν, τότε μας φαίνεται πως η σελήνη τρέχει πολύ γρήγορα, ενώ στην πραγματικότητα δεν αυξάνει καθόλου την συνηθισμένη της ταχύτητα, ούτε αλλάζει την αρχική της πορεία. Έτσι και συ Δέσποτα, φαινόσουν να έρχεσαι ο ακίνητος και να μεγαλώνεις ο αναλλοίωτος και να παίρνεις μορφή ο ασχημάτιστος.

Όταν ένας τυφλός αρχίζει σταδιακά να βρίσκει το φως του και να διακρίνει την μορφή του ανθρώπου και να περιγράφει λίγο-λίγο πως είναι, δεν μεταποιείται ούτε μεταβάλλεται η ίδια η μορφή. Αλλά όσο καθαρίζεται η οπτική δύναμη των οφθαλμών του, τόσο βλέπει την μορφή του ανθρώπου όπως είναι, γιατί ολόκληρη τυπώνεται στην οπτική αίσθηση και μέσω αυτής εισχωρεί, αποτυπώνεται και χαράζεται σαν σε πίνακα στη νοερή και μνημονευτική δύναμη της ψυχής. Έτσι

ακριβώς και συ μου φανερώθηκες, αφού τέλεια καθάρισες το νου μου με το λαμπρό φως του Αγίου Πνεύματος. Βλέποντας πια ο νους μου διαυγέστερα και καθαρότερα, νόμιζα ότι από κάπου βγαίνεις και φαίνεσαι λαμπρότερος. Μου αποκάλυψες τότε χαρακτήρα ασχημάτιστης μορφής και μ' έβγαλες έξω από τον κόσμο (μπορώ να πω και από το σώμα, γιατί δεν μου έδωσες να το κατανοήσω ακριβώς). Άστραψες λοιπόν και μου φάνηκε πως φανερώθηκες όλος σε όλον εμένα, που έβλεπα πια καλά. Σου είπα.

-Ω Δέσποτα, ποιός να είσαι;

Τότε μ αξίωσες για πρώτη φορά, τον άσωτο, ν ακούσω την φωνή σου. Μου μίλησες με πολλή προσήνεια και μου είπες:

-Εγώ είμαι ο Θεός, που έγινα άνθρωπος για σένα. Με αναζήτησες μ όλη σου την ψυχή. Γι αυτό από τώρα και στο εξής θα είσαι αδελφός και φίλος και συγκληρονόμος μου!

Έκπληκτος, έκθαμβος κι έντρομος εγώ, λίγο καταλάβαινα και μονολογούσα:

-Τι θέλει άραγε η δόξα αυτή κι λαμπρότητα η μεγάλη; Και πως και από που εγώ αξιώθηκα τέτοια αγαθά;

Κατάπληκτος, με την ψυχή φοβισμένη και την δύναμη παραλυμένη αναρωτιόμουν:

-Ποιός είμαι εγώ Δέσποτα η τι καλό έπραξα ο άθλιος και ταλαίπωρος, για να με καταστήσεις άξιον τέτοιων αγαθών και συμμετοχο και συγκληρονόμο τέτοιας δόξης;

Κι ενώ σκεφτόμουν ότι αυτή η δόξα και χαρά ξεπερνάει το νου, εσύ ο Δεσπότης συνομιλώντας πάλι μ' εμένα σαν φίλος με φίλο, μου είπες με το πνεύμα που μιλούσε εντός μου:

-Αυτά σου τα δώρησα μόνο για την πρόθεση, την προαίρεση και την πίστη σου. Κι άλλα ακόμη θα σου δωρήσω. Γιατί τι άλλο έχεις η είχες ποτέ δικό σου, αφού πλάστηκες από μένα γυμνός, ώστε να το λάβω και να σου δώσω αντί για εκείνο αυτά; Αν βέβαια δεν ελευθερωθείς από την σάρκα, δεν θα δεις το τέλειο ούτε θα μπορέσεις να το απολαύσεις ολόκληρο.

Εγώ ρώτησα τότε:

-Αλλά τι μεγαλύτερο η λαμπρότερο απ' αυτό μπορεί να υπάρχει; Εμένα μου αρκεί να είμαι έτσι και μετά τον θάνατο.

Πόσο μικρόψυχος είσαι, μου είπες, που αρκείσαι σ' αυτά! Αυτά, συγκρινόμενα με τα μέλλοντα, είναι το ίδιο σαν ένα ουρανό που τον ζωγράφισες στο χαρτί και τον κρατάς στα χέρια σου. Όσο αυτός υστερεί από τον αληθινό ουρανό, τόσο ασύγκριτα περισσότερο θα σου αποκαλυφθεί η μέλλουσα δόξα απ' αυτήν που βλέπεις τώρα.

Λέγοντας αυτά σώπασες και λίγο-λίγο ο καλός και γλυκός δεσπότης κρύφτηκες από τα μάτια μου, είτε επειδή εγώ απομακρύνθηκα από σένα, είτε επειδή συ έφυγες από κοντά μου, δεν ξέρω. Τότε ήρθα πάλι στον εαυτό μου, νομίζοντας ότι από

κάπου επέστρεψα, και μπήκα στο πρώτο μου σκήνωμα. Θυμόμουν λοιπόν το κάλλος της δόξης και των λόγων σου, καθώς περπατούσα, καθόμουν, έτρωγα, έπινα, προσευχόμουν κι έκλαιγα ζώντας μέσα σε ανέκφραστη χαρά που σε γνώρισα, τον Ποιητή των απάντων. Και πως να μη χαιρόμουν; όμως πάλι λυπόμουν, γιατί ποθούσα έτσι να σε ξαναδώ. Κάποτε λοιπόν που πήγα να ασπασθώ την εικόνα εκείνης που σε γέννησε κι έπεσα να την προσκυνήσω, πριν σηκωθώ, μου φανερώθηκες μέσα στην ταλαίπωρη καρδιά μου, που την μετέβαλες σε φως. Τότε κατάλαβα ότι σ' έχω μέσα μου συνειδητά. Από τότε λοιπόν δεν σε αγαπούσα αναπολώντας στην μνήμη μου εσένα και τα σχετικά με σένα, αλλά πίστεψα ότι έχω αληθινά μέσα μου εσένα, την ενυπόστατη αγάπη, γιατί η αληθινή αγάπη είσαι συ, ο Θεός.

Σ αυτή την πίστη φυτεύθηκε η ελπίδα, ποτίστηκε με την μετάνοια και τα δάκρυα, λαμπρύνθηκε με τις ελλάμψεις του φωτός σου κι έτσι ριζώθηκε κι αυξήθηκε πολύ. Έπειτα, συ ο ίδιος, ο καλός τεχνίτης και δημιουργός ήλθες με την μάχαιρα των πειρασμών, δηλαδή με την ταπείνωση και κόβοντας τα κλωνάρια των λογισμών που είχαν ανέβει πολύ ψηλά, μπόλιασες στην ελπίδα μόνη την αγία σου αγάπη σαν σε μία ρίζα δένδρου. Βλέποντάς την λοιπόν μέρα με τη μέρα να αυξάνει και να μου μιλάει συνεχώς, -η μάλλον συ δι' αυτής να με διδάσκεις και να με περιλάμπεις- ζω με τόση χαρά, σαν να είμαι ήδη πάνω από κάθε πίστη και ελπίδα, καθώς φωνάζει ο Παύλος:

«Αυτό που ήδη βλέπει κανείς,

Ποιός λόγος υπάρχει να το ελπίζει;»

Αν λοιπόν εγώ σε έχω, τι περισσότερο να ελπίζω;

Μου είπες πάλι Δέσποτα:

- Άκουσέ με. Καθώς βλέπεις τον ήλιο μέσα στα νερά, τον ίδιον όμως τότε καθόλου δεν τον βλέπεις, αφού είσαι σκυμμένος κάτω, έτσι να σκέφτεσαι και γι αυτό που σου συμβαίνει. Ασφάλιζε τον εαυτό σου και φρόντιζε συνεχώς να με βλέπεις εντός σου καθαρά και ζωηρά, όπως τον ήλιο στα καθαρά νερά. Κι έπειτα θα αξιωθείς, καθώς σου είπα, να με δεις έτσι μετά τον θάνατον. Ει δε μη, όλος ο κύκλος αυτών των έργων και κόπων και λόγων σου δεν θα σε ωφελήσουν καθόλου. Μάλλον θα σε καταδικάσουν περισσότερο και θα σου προξενήσουν μεγαλύτερη θλίψη, επειδή καθώς ξέρεις, «οι δυνατοί θα εξετασθούν δυνατά».

Γιατί η φτώχεια δεν είναι αιτία ντροπής τόσο γι αυτόν που γεννήθηκε φτωχός ούτε η λύπη που προξενεί τον λυπεί αυτόν τόσο, όσο εκείνον που, αφού πλούτισε και δοξάσθηκε και υψώθηκε κι έγινε φίλος με τον επίγειο βασιλέα, έπειτα εξέπεσε απ' όλα αυτά και κατάντησε σε παντελή φτώχεια. Αν και οι αναλογίες δεν είναι ίδιες ανάμεσα στα επίγεια και ορατά και στα πνευματικά και αόρατα. Σ αυτούς δηλ. που για κάποια αιτία ξέπεσαν από τη φιλία και την δουλεία του επιγείου βασιλέως, επιτρέπεται να είναι κύριοι των υπάρχόντων τους και να τ

ἀπολαμβάνουν και να ζουν. Αν όμως εκπέσει κανείς από τη δική μου αγάπη και φιλία, δε μπορεί καθόλου να ζήσει -γιατί η ζωή του είμαι εγώ -αλλά ευθύς γυμνώνεται απ όλα και παραδίνεται αιχμάλωτος στους δικούς μου και δικούς του εχθρούς. Εκείνοι τον παραλαμβάνουν και λόγω της προηγουμένης αγάπης ευνοίας και αγάπης που είχε προς εμένα, του επιτίθενται με μεγαλύτερη μανία τιμωρώντας, καταγελώντας και περιπαίζοντάς τον.

ΝΑΙ, Πανάγιε Βασιλιά μου, πιστεύω κι ἐγὼ σε σένα τον Θεό μου, πως πράγματι έτσι είναι και προσπέφτοντας σε θερμοπαρακαλώ.

Φύλαξέ με τον αμαρτωλό κι ανάξιο που ελέησες, και το βλαστάρι της αγάπης σου που μπόλιασες στο δένδρο της ελπίδας μου στήριξέ το με τη δύναμή σου, να μην το σαλέψουν οι άνεμοι, να μην το συντρίψει η καταιγίδα, να μην το σπάσει κανένας εχθρός, να μην το κάψει ο καύσωνας της αμελείας, να μην ξεραθεί από τη ραθυμία και τους μετεωρισμούς, να μην εξαφανισθεί ολοκληρωτικά από την κενοδοξία. Ξέρεις εσύ που μου το χάρισες και μου το φύτεψες αυτό, πως εξαιτίας του είμαι αβοήθητος από κάθε άνθρωπο, αφού τον συνεργό και βοηθό μου και δικό σου απόστολο, καθώς εσύ θέλησες, τον χώρισες σωματικά από μένα.

Ξέρεις εσύ την ασθένειά μου, ξέρεις καλά την ταλαιπωρία και την μεγάλη αδυναμία μου. Γι αυτό λοιπόν, σπλαγχνίσου με πιο πολύ από δω και μπρος, πολυεύσπλαγχνε Κύριε. Μ όλη μου την καρδιά πέφτω στα πόδια σου ικετεύοντας εσένα, που μου φανέρωσες τόσες ωραιότητες. Στερέωσε στην αγάπη σου την ψυχή μου και δώσε να ριζώσει βαθιά στην ψυχή μου η αγάπη σου, για να είσαι, σύμφωνα με την άχραντη κι ἄγια κι αψευδή σου επαγγελία, εσύ μέσα σε μένα κι εγώ να υπάρχω μέσα σε σένα. Η αγάπη σου θα με σκεπάζει κι εγώ θα την σκεπάζω και θα την φυλάω εντός μου, θα με βλέπεις Δέσποτα μέσα σ αυτήν κι εγώ θ ἀξιώνομαι να σε βλέπω μέσα απ αυτήν, τώρα μεν σαν σε καθρέπτη και αμυδρά, καθώς είπες, ενώ τότε, σ όλη την αγάπη όλον εσένα που είσαι αγάπη κι έτσι μας αξίωσες να σε ονομάζουμε, γιατί σε σένα πρέπει κάθε ευχαριστία, κράτος, τιμή και προσκύνηση, στον Πατέρα και στον Υιό και στο Άγιο Πνεύμα τώρα και πάντοτε και στους ατελεύτητους αιώνες των αιώνων.

Αμήν.

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/prayers/symewn_new_theologian_eyxaristia_pros_ton

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr